

2020/2027(INI)

7.12.2020

MNENJE

Odbora za razvoj

za Odbor za pravne zadeve

o odgovornosti podjetij za okoljsko škodo
(2020/2027(INI))

Pripravljalnica mnenja: Caroline Roose

PA_NonLeg

POBUDE

Odbor za razvoj poziva Odbor za pravne zadeve kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

1. ker si je Parlament v zadnjih letih začel dejavno prizadevati za vzpostavitev sistema okoljske odgovornosti za škodo, povzročeno na področju okolja in človekovih pravic v tretjih državah, zlasti s sprejetjem resolucije z dne 25. oktobra 2016 o odgovornosti gospodarskih družb za hude kršitve človekovih pravic v tretjih državah;
2. ker je v 21. načelu Stockholmske deklaracije in 2. načelu Deklaracije iz Ria priznana suverena pravica držav do izkoriščanja lastnih naravnih virov, obenem pa tudi odgovornost, oziroma obveznost, da ne povzročajo škode okolju v drugih državah ali na območjih zunaj meja nacionalne jurisdikcije;
3. ker so bili v številnih državah v razvoju zaznani primeri zlorabe človekovih pravic in okoljske škode, med drugim prilaščanje zemljišč domorodnih ljudstev in lokalnih skupnosti, sodobno suženjstvo, uničevanje ekosistemov, onesnaževanje vode in prekomerno izkoriščanje naravnih virov;
4. ker je vse več primerov, v katerih žrtve onesnaževanja, ki so ga povzročile hčerinske družbe evropskih podjetij, poskušajo na sodiščih EU vložiti tožbe proti matičnim družbam na podlagi okoljske odgovornosti;
5. ker so kršitve človekovih pravic in okoljska škoda pogosto tesno prepletene in jih je treba zato obravnavati s celostnim pristopom;
6. opozarja, da svetovni porast okoljskega kriminala vse bolj ogroža uresničevanje Agende OZN za trajnostni razvoj do leta 2030, Pariškega sporazuma in Konvencije o biološki raznovrstnosti, zlasti v državah v razvoju; izraža zaskrbljenost, ker so kazniva dejanja zoper okolje zaradi neodločnosti in neučinkovitosti kazenskega pregona, zlasti v državah v razvoju, pogosto spregledana;
7. podpira poziv OZN in drugih mednarodnih organizacij k splošnemu priznanju pravice do varnega, čistega, zdravega in trajnostnega okolja na ravni OZN, ki mora vključevati dolžnost pregona tistih, ki to pravico kršijo; poziva Unijo, naj v ta namen ustrezno prilagodi Listino EU o temeljnih pravicah; poziva EU in države članice, naj okrepijo prizadevanja za uresničitev ciljev trajnostnega razvoja v okviru desetletja ukrepanja do leta 2030, zelenega dogovora in strategije EU za biotsko raznovrstnost do leta 2030;
8. opozarja, da mora EU spodbujati visoko raven varstva okolja na svojem ozemlju in si po najboljših močeh prizadevati za preprečevanje okoljske škode, ki jo podjetja s sedežem v državah članicah EU povzročijo v tretjih državah; priznava, da je potreben obvezen in usklajen okvir potrebne skrbnosti na ravni Unije, in poziva države članice, naj ga vzpostavijo in s tem zagotovijo, da ukrepi na področju potrebne skrbnosti ne bodo omejeni izključno na nacionalna prizadevanja na ravni držav članic; opozarja, da je potrebna skrbnost predvsem preventivni mehanizem in da bi od podjetij morali predvsem zahtevati, naj opredelijo možne ali dejanske škodljive učinke ter sprejmejo politike in ukrepe za njihovo preprečevanje; poudarja, da bi moralo podjetje v primerih, ko povzroči škodljivi učinek ali prispeva k njemu, zagotoviti pravno sredstvo in za ta

učinek odgovarjati; poudarja, da je odgovornost gospodarskih družb, vključno za škodo, povezano z njihovimi dejavnostmi, potrebna, za zagotovitev, da se podjetja spodbudijo k izvajanju potrebne skrbnosti in da bi bila ta učinkovita;

9. opozarja, da po podatkih programa OZN za okolje (UNEP) in Interpola denarna vrednost okoljske kriminalitete znaša med 70 in 213 milijardami USD letno; poudarja, da nezakonita trgovina z živalmi in gozdnimi proizvodi prizadene predvsem države v razvoju; poziva EU, naj okrepi podporo tem državam v boju proti nezakoniti trgovini, ki škoduje okolju, jim jemlje dodatne vire dohodka ter ovira njihov družbeni in gospodarski razvoj;
10. poudarja, da je prehranska, zdravstvena in gospodarska varnost ljudi v državah v razvoju neposredno odvisna od biotske raznovrstnosti; obžaluje, da se zaradi degradacije biotske raznovrstnosti, ki jo povzroča okoljska kriminaliteta, in posledične izgube virov povečuje njihova ranljivost;
11. poudarja, da se je mednarodno okoljsko pravo razvijalo s sprejemanjem pogodb in konvencij, medtem ko kazensko pravo še vedno ni dovolj napredovalo, da bi preprečilo večjo ekološko škodo; poziva EU, naj zagotovi odgovornost, tudi zakonsko, v boju proti okoljski kriminaliteti in naj to opredeli kot strateško politično prednostno nalogo tako v mednarodnem pravosodnem sodelovanju kot za institucije EU in konferenco pogodbenic Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja, zlasti z izboljšanjem dobrega okoljskega upravljanja, spodbujanjem spoštovanja večstranskih okoljskih sporazumov, vključno s sprejetjem kazenskih sankcij, spodbujanjem izmenjave dobre prakse na področju varstva okolja prek dialoga z zasebnim in javnim sektorjem, lokalnimi organi v tretjih državah in civilno družbo ter s spodbujanjem razširitve področja delovanja Mednarodnega kazenskega sodišča, da bi pokrivalo kazniva dejanja, ki so v Rimskem statutu opredeljena kot ekocid;
12. poziva Komisijo, naj preuči predlog za reformo Direktive 2008/99/ES z dne 19. novembra 2008 o kazenskopravnem varstvu okolja, da bi se razširil seznam ravnanj, ki so opredeljena kot kazniva dejanja zoper okolje, in določil minimalni okvir kazni, s čimer bi se zagotovil odvračilni učinek po vsej EU;
13. pozdravlja strategijo EU za biotsko raznovrstnost do leta 2030 in dejstvo, da se v pogajanjih o trgovinskih sporazumih z državami v razvoju prednostno obravnava varstvo živalskih in rastlinskih vrst; opozarja na zavezo Komisije, da bo pregledala akcijski načrt EU za boj proti nezakoniti trgovini s prostoživečimi vrstami, zlasti nezakoniti trgovini s slonovino; v zvezi s tem poziva, naj se afriške slone, ki so ogroženi zaradi nezakonite trgovine s slonovino, vključi v Prilogo 1 h Konvenciji o mednarodni trgovini z ogroženimi prostoživečimi živalskimi in rastlinskimi vrstami (CITES);
14. poziva Komisijo in države članice, naj vzpostavijo sisteme zaščite za žrtve okoljske škode in zagotovijo, da imajo poln dostop do pravnega varstva, odškodnine in pomoči v primerih, kadar direktiva o okoljski odgovornosti organizacijam civilne družbe ali posameznikom ne omogoča, da bi vložili tožbo zoper podjetje zaradi domnevnih kršitev direktive; poziva, naj se prizadetim fizičnim in pravnim osebam zagotovi pravica do vložitve tožbe zoper podjetja na podlagi direktive o okoljski odgovornosti; poziva tudi, naj se nevladnim organizacijam omogoči vlaganje zastopniških tožb v primerih, kadar podjetja kršijo okoljske standarde;

15. poudarja, da mora sistem EU o okoljski odgovornosti spoštovati skladnost politik za razvoj in načelo „nepovzročanja škode“;
16. pozdravlja predlog Komisije za izboljšanje izvajanja Aarhuške konvencije in obravnavo pomislekov, ki jih je izrazil Odbor za skladnost z Aarhuško konvencijo glede izpolnjevanja mednarodnih obveznosti EU iz konvencije;
17. poziva Komisijo in države članice, naj tretje države spodbujajo k ratifikaciji Aarhuške konvencije in dejavno sodelujejo v delovni skupini za dostop do pravnega varstva pri izmenjavi informacij, izkušenj in dobre prakse v ustrezni sodni praksi s tretjimi državami;
18. poziva Komisijo in države članice, naj spodbujajo načela Aarhuške konvencije v mednarodnih organizacijah in mednarodnih postopkih v zvezi z okoljem;
19. opozarja, da je direktiva o okoljski odgovornosti ključnega pomena za izvajanje načela „onesnaževalec plača“; obžaluje dejstvo, da se pravila o odgovornosti večinoma ne uporabljajo in ne izpolnjujejo svojega namena glede nadomestila in preprečevanja; meni, da bi morala direktiva o okoljski odgovornosti za zagotovitev učinkovitega spoštovanja načela „onesnaževalec plača“ vzpostaviti sistem objektivne odgovornosti za vsakršno okoljsko škodo ali neposredno ogrožanje okolja, tudi v primerih, ko je škoda posledica izrecno odobrenih dejavnosti ali ko ob izvajanju dejavnosti ni bilo mogoče vedeti, da lahko povzročijo škodo, poleg tega pa bi morala določati, da za te kazenske postopke ne veljajo zastaralni roki;
20. meni, da imata družbena odgovornost podjetij (DOP) in okoljska odgovornost podjetij (OOP) vlogo, ki dopolnjuje okoljsko odgovornost, saj lahko ustrezna skladnost z DOP in OOP zmanjša verjetnost okoljske škode; poziva Komisijo, naj na podlagi tega sprejme ambiciozno zakonodajo o obveznem okviru EU o potrebni skrbnosti; poudarja, da bi bilo treba pri tej zakonodaji uporabiti pristop, s katerim bi zajeli različne vrste proizvodov, veljati bi morala za vse gospodarske akterje, tudi finančne, v vseh delih dobavne verige, spremljati pa bi jo moral zanesljiv mehanizem poročanja, razkritja in izvrševanja, vključno z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kaznimi za kršitve; opozarja pa, da mora taka zakonodaja dopolnjevati zakonodajo, ki določa zavezujoč okvir za okoljsko odgovornost podjetij EU, ki poslujejo v tretjih državah; poudarja, da je prav tako pomembno, da se v okviru revizije Direktive 2014/95/EU z dne 22. oktobra 2014 o nefinančnem poročanju oblikujejo standardi za podjetja glede obveznega razkritja ustreznih informacij, zlasti z vključitvijo mehanizma za izvrševanje in sankcioniranje, ki bi podpiral zahteve glede poročanja;
21. meni, da bi bilo treba za doseganje visoke ravni varstva okolja področje uporabe direktive o okoljski odgovornosti razširiti, da bo vključevalo vse vrste ravnanja, ki škoduje okolju ali povzroča neposredno tveganje za okolje, zlasti vsakršno neposredno tveganje ali škodo za vodo in tla;
22. opozarja na ovire, zaradi katerih je podjetjem težko naložiti odgovornost za okoljsko škodo, na primer sistem omejene odgovornosti, insolventnost, ovire pri dostopu do pravnega varstva, zakasnitev, vzročna negotovost in premalo podrobna merila za oceno okoljske škode;
23. pozdravlja trud, ki ga nekatera vodilna podjetja in korporacije vlagajo v izvajanje

prostovoljnih ukrepov za spoštovanje človekovih pravic in okoljskih standardov; vendar priznava, da prostovoljna prizadevanja niso dovolj in da je celovit okvir bistvenega pomena za boj proti okoljski kriminaliteti ter za zaščito in spoštovanje univerzalnih okoljskih standardov;

24. opozarja, da je regulativni okvir za multinacionalne družbe pomanjkljiv, saj pravila iz večstranskih okoljskih sporazumov za multinacionalne družbe po mednarodnem pravu niso zavezujoča; prav tako opozarja, da ni pravnega instrumenta EU, ki bi omogočal pregon evropskih gospodarskih družb v tujini zaradi kaznivih dejanj zoper okolje ali dejavnosti, ki povzročajo okoljsko škodo; zato poudarja, da se v sedanjem sistemu, odvisnem od nacionalne zakonodaje, verjetno podcenjuje teža okoljske škode, ki jo povzročajo podjetja; na podlagi tega poziva EU in njene države članice, naj zagotovijo dostop do pravnega varstva in žrtvam omogočijo, da matične družbe tožijo na sodišču v EU, saj so številni pravni sistemi v državah gostiteljicah neustrezni;
25. poleg tega poziva k večji podpori lokalnim organom in vladam držav v razvoju pri usklajevanju domače zakonodaje in politik z mednarodnimi okoljskimi standardi, da bi se okrepilo nacionalno izvrševanje potrebne skrbnosti in odgovornosti gospodarskih družb v tretjih državah;
26. meni, da bi morale vse države članice vzpostaviti sisteme objektivne civilne odgovornosti, da bi se določila nadomestila za vso neposredno škodo, povzročeno posameznikom zaradi okoljske škode, ki jo je povzročil gospodarski subjekt; poziva Komisijo, naj v ta namen pripravi zakonodajni predlog;
27. opozarja, da sedanja direktiva o okoljski odgovornosti ne omogoča nalaganja odgovornosti matični družbi, kar ima negativni stranski učinek, da lahko nekatera podjetja zlorabijo svojo omejeno odgovornost za naložbe v nevarne industrijske panoge, in sicer z ustanovitvijo ločenih pravnih oseb, na katere prenesejo okoljske stroške in tako omejijo svojo pravno izpostavljenost in izpostavljenost pred javnostjo; meni, da mora EU oblikovati vključujoč pristop do odgovornosti gospodarskih družb; poudarja, da bi bilo treba okoljsko odgovornost gospodarskih družb povezati s svetovno razsežnostjo proizvodnih procesov;
28. opozarja na vrzel v upravljanju v svetovnih vrednostnih verigah; ponovno poudarja potrebo po skupnem regulativnem okviru, ki bo zagotovil odgovornost gospodarskih družb, tudi zakonsko; poziva EU, naj matične družbe spodbuja k trajnostnemu in odgovornemu pristopu pri sodelovanju s tretjimi državami v skladu z mednarodnimi standardi na področju človekovih pravic in okolja, ter jih odvrča od naložbenih strategij, ki bodo povzročile neposredno nevarnost; vztraja, da je treba ustvariti enake konkurenčne pogoje za podjetja in družbe za spoštovanje standardov na področju človekovih pravic in okolja;
29. meni, da bi bilo treba obseg objektivne odgovornosti razširiti na matične družbe v celotni dobavni verigi, da bi se izognili možnosti moralnega tveganja, v skladu z načelom in kot dopolnitev načela, da so podjetja EU odgovorna za skrbno ravnanje in imajo obveznost potrebne skrbnosti za preprečevanje okoljske škode, ki jo povzročijo hčerinske družbe, dejavne zunaj EU; poziva Komisijo, naj oceni izvedljivost takega ukrepa; poudarja, da je treba v trgovinske sporazume EU vključiti klavzule, ki zagotavljajo visoko raven varstva okolja;

30. ugotavlja, da imajo podjetja pomembno vlogo v sistemu iz direktive o okoljski odgovornosti; vendar meni, da so glede na upravno naravo te direktive ključni upravni organi, ki morajo prevzeti pobudo in se hitro odzvati v primeru odkritja okoljske škode ter sprejeti ustrezne ukrepe za preprečevanje škode v prihodnosti;
31. opozarja, da insolventnost resno ogroža odvrtačilni učinek direktive o okoljski odgovornosti pri preprečevanju okoljske škode; opozarja, da za zdaj še ni uradne obveznosti zagotavljanja finančnih jamstev na podlagi direktive o okoljski odgovornosti; na podlagi tega poziva k oblikovanju usklajenega okvira obveznih jamstev za solventnost, s katerimi bi pokrili obveznosti podjetij iz direktive o okoljski odgovornosti v primeru insolventnosti in okrepili preventivni učinek direktive, ter k najustreznejši kombinaciji med prihodnjo zakonodajo EU o obvezni okoljski skrbnosti ter sistemi izvrševanja upravnih, civilnih in kazenskih sankcij za odpravo okoljske škode;
32. opozarja, da v OZN potekajo pogajanja o sistemu odgovornosti gospodarskih družb za kršitve človekovih pravic, in sicer na ravni odprte medvladne delovne skupine Sveta OZN za človekove pravice za nadnacionalne družbe in druga poslovna podjetja v zvezi s človekovimi pravicami; vendar obžaluje, da Komisija nima mandata Sveta za pogajanja v imenu EU glede sodelovanja v tej delovni skupini; ponovno poziva EU in njene države članice, naj dejavno in konstruktivno sodelujejo v procesu, da bi sprejeli zavezujočo in izvršljivo pogodbo OZN o podjetništvu in človekovih pravicah;
33. poudarja, da je treba izboljšati dostop do pravnega varstva za žrtve okoljske škode, in sicer s kolektivnimi tožbami, zastopniškimi tožbami in mehanizmi pravnih sredstev, in poziva k oceni teh možnosti v skladu z vodilnimi načeli OZN o podjetništvu in človekovih pravicah ter na podlagi zavezujoče in izvršljive pogodbe OZN o podjetništvu in človekovih pravicah; opozarja na pozitivno vlogo, ki jo mora imeti v tem smislu prihodnja zakonodaja o obvezni potrebni skrbnosti v zvezi z vzpostavitvijo mehanizmov, ki bodo žrtvam okoljske škode v tretjih državah zagotovili dejanski dostop do pravnega varstva v državah članicah, če so škodljive dejavnosti opravljala podjetja s sedežem v državi članici EU ali pravne osebe, ki jih ta podjetja nadzirajo;
34. poudarja ključno vlogo okoljskih nevladnih organizacij pri ozaveščanju in sprožitvi pravnih postopkov; poudarja, da je zato treba izboljšati dostop nevladnih organizacij do pravnega varstva, zlasti v primeru obsežnega onesnaženja, tudi z odpravo finančnih ovir za sprožitev pravnih postopkov na podlagi direktive o okoljski odgovornosti; v širšem smislu obžaluje dejstvo, da večina pomembnejših večstranskih okoljskih sporazumov med državam ne vsebuje določb o mednarodni okoljski odgovornosti; zato poziva Unijo in njene države članice, naj si prizadevajo za ustanovitev neodvisnega mednarodnega organa na področju okoljske odgovornosti;
35. opozarja, da je ustrezno izvajanje in uveljavljanje okoljske odgovornosti potrebno za boljše ohranjanje virov biotske raznovrstnosti ter za zagotovitev, da se odpravi vsaka nezakonita sprememba habitata, stroške obnove pa krije odgovorni subjekt; v zvezi s tem poudarja, da direktiva o okoljski odgovornosti določa izčrpen seznam dejavnosti, zaradi katerih lahko podjetje poleg škode za biotsko raznovrstnost odgovarja tudi za okoljsko škodo; poudarja, da ta pristop resno omejuje uporabo načela „onesnaževalec plača“; poziva k odgovornosti vseh podjetij za vsakršno okoljsko škodo, zlasti če je škodo povzročilo podjetje ali je posledica njegove hude malomarnosti; v širšem smislu

poudarja, da se je mednarodno pravo razvilo tako, da je vključilo nove koncepte, kot so skupna dediščina človeštva, trajnostni razvoj in prihodnje generacije, vendar opozarja, da ni stalnega mednarodnega mehanizma za spremljanje in obravnavanje okoljske škode/uničenja, ki dolgoročno bistveno spreminja skupne svetovne dobrine ali ekosistemske storitve; poziva EU in njene države članice, naj v ta namen podprejo spremembo paradigme za vključitev ekocida in pravice prihodnjih generacij v mednarodno okoljsko pravo;

36. opozarja, da imamo samo en ocean in da s storitvami, ki jih zagotavlja človeštvu, predstavlja skupno dobro; opozarja, da 12. del Konvencije OZN o pomorskem mednarodnem pravu državam podeljuje suverene pravice nad njihovimi izključnimi ekonomskimi conami in pravico do plovbe zunaj območij pod jurisdikcijo; opozarja, da to države in posledično nacionalne akterje, zlasti podjetja, ki delujejo na morju, ne odvezuje njihove odgovornosti za ohranjanje morskih in obalnih ekosistemov; v zvezi s tem poudarja pomen zagotavljanja okoljske odgovornosti podjetij za tveganja, povezana z izkoriščanjem morskih virov in pomorskim prometom v vodah držav v razvoju;
37. poziva k oblikovanju jasnih pravil o odgovornosti za uvoznike, predelovalce in trgovce na drobno, da se zagotovita popolna zakonitost in preglednost dobavne verige za vse kmetijske proizvode, s čimer bi preprečili uničevanje naravnega habitata v EU in zunaj nje;
38. ugotavlja, da opredelitev okoljske škode iz direktive o okoljski odgovornosti ovira učinkovito varstvo okolja z umetnim ločevanjem na škodo, povzročeno zavarovanim vrstam in naravnim habitatom, škodo na vodah in škodo, povzročeno tlom; poziva k spremembi opredelitve okoljske škode za bolj celovit pristop;
39. podpira pravilno izvajanje direktive o okoljski odgovornosti in spodbuja države članice, da beležijo podatke o izrednih dogodkih, povezanih z direktivo, objavljajo registre, ki izhajajo iz nje, in zbirajo podatke, potrebne za dokumentiranje njene uspešne in učinkovite uporabe;
40. ugotavlja, da se je prag „pomembnosti“, ki je potreben, da bi škoda spadala v področje uporabe direktive, v praksi izkazal za previsokega, da bi omogočil zadostno varstvo okolja; poziva, naj se ta prag ukine ali pojasni, da se odpravijo ovire za varstvo okolja;
41. poudarja, da je treba podpreti civilno družbo in lokalne akterje v tretjih državah in državah v razvoju pri njihovih prizadevanjih, da bi vladni organi prevzeli odgovornost za okoljsko škodo, ki jo povzročajo zasebna ali državna podjetja, dopušča ali podpira pa jo država, zlasti z zgodnjim in stalnim vključevanjem lokalnih skupnosti in dostopnimi kanali za poročanje o okoljskih tveganjih;
42. poudarja zlasti ključno vlogo okoljevarstvenikov in organizacij civilne družbe v državah v razvoju pri preprečevanju okolju škodljivih ukrepov in boju proti njim; opozarja, da so lahko ti akterji žrtve fizičnega in psihičnega nasilja v številnih oblikah, ki naj bi jih odvrnilo od njihovih dejanj; poziva Komisijo, naj izboljša okvir za njihovo zaščito, zlasti z uvedbo posebnih pravnih ukrepov za opredelitev okoljevarstvenikov v okviru finančnih instrumentov za razvojno pomoč, da bi zaščitili njihove pravice in poudarili njihovo vlogo pri varstvu, ohranjanju in obnovi okolja.

INFORMACIJE O SPREJETJU V ODBORU, ZAPROŠENEM ZA MNENJE

Datum sprejetja	7.12.2020
Izid končnega glasovanja	+: 13 -: 10 0: 2
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Anna-Michelle Asimakopulu (Anna-Michelle Asimakopoulou), Hildegard Bentele, Dominique Bilde, Udo Bullmann, Catherine Chabaud, Antoni Comín i Oliveres, Ryszard Czarnecki, Gianna Gancia, Mónica Silvana González, Pierrette Herzberger-Fofana, György Hölvényi, Rasa Juknevičienė, Pierfrancesco Majorino, Erik Marquardt, Norbert Neuser, Janina Ochojska, Jan-Christoph Oetjen, Christian Sagartz, Marc Tarabella, Tomas Tobé, Miguel Urbán Crespo, Bernhard Zimniok
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Barry Andrews, María Soraya Rodríguez Ramos, Caroline Roose

**POIMENSKO GLASOVANJE PRI KONČNEM GLASOVANJU V ODBORU,
ZAPROŠENEM ZA MNENJE**

13	+
S&D	Udo Bullmann, Mónica Silvana González, Pierfrancesco Majorino, Norbert Neuser, Marc Tarabella
RENEW	Barry Andrews, Catherine Chabaud, María Soraya Rodríguez Ramos
VERTS/ALE	Pierrette Herzberger-Fofana, Erik Marquardt, Caroline Roose
EUL/NGL	Miguel Urbán Crespo
NI	Antoni Comín i Oliveres

10	-
PPE	Anna-Michelle Asimakopulu (Anna-Michelle Asimakopoulou), Hildegard Bentele, György Hölvényi, Rasa Juknevičienė, Janina Ochojska, Christian Sagartz, Tomas Tobé
ID	Gianna Gancia, Bernhard Zimniok
ECR	Ryszard Czarnecki

2	0
RENEW	Jan-Christoph Oetjen
ID	Dominique Bilde

Uporabljeni znaki:

+ : za

- : proti

0 : vzdržani